

Голос Надії

ТІ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ

7 (65)

липень '96

Виходить з лютого 1991 року

...Я маю на думці збудувати дім імені Господа, Бога мого...
був закладений храм Господній... і був закінчений той храм
зо всіма речами його та за всіма планами його.

1 Цар., 5:19, 6:27-28.

*Коли у 1989 році будувався Дім молитви церкви ХВС м. Луцька,
у ній налічувалося до тисячі членів. Сьогодні — біля двох тисяч.*

*Тому не дивно, що цієї весни на західній околиці міста
розпочалося будівництво нового молитовного дому
новозареєстрованої церкви "Віфанія".*

*На фото: виймаються перші кубометри ґрунту
під фундамент майбутньої будівлі.*

«Пошир місце намету
свого, завіси наметні по-
в'язай, не затримуй! Бо
праворуч і ліворуч поши-
ришся ти...»

Ісаї 54:2-3

НОВИНИ

с. Котів (Ківерцівський р-н). Приходить до закінчення будівництво нового Молитовного дому, у якому вже відбуваються богослужіння. Церква вибрала на пресвітерське служіння Дячука В. М. та на дияконське Дяка С. Д.

М. Луцьк. 3 червня відбулася конференція молодіжних керівників регіонів і відповідальних за молодь у церквах області.

7 липня у селищі Ледмозеро (Карелія) відбулося водне хрещення. Місіонерська церква, де працює Анатолій та Людмила Саць, поповниться 14 душами для Царства Божого.

Кольський півострів, селище Умба. З 18 по 23 липня тут пройдуть еван-

гелізаційні зібрання з участю гостей з м. Коккола (Фінляндія). Місіонери Павло та Надія Саць сподіваються, що Господь наповнить церкву новими людьми.

м. Луцьк. 14 липня у місцевій церкві вступали в завіт з Господом 158 душ. Такої кількості тих, хто приймав хрещення, обласний центр ще не пам'ятає.

с. Лишнівка (Маневецький р-н). 3 червня відбулося відкриття нового Молитовного дому. У відкритті приймали участь гості з Канади.

с. Карасин (Маневецький р-н). 16 червня відбулося рукопокладання на пресвітерське служіння Ковальчука М. І. та на дияконське Скулиня І. С. Його звершали єпископ Веремчук С. В., член обласної пресвітерської

ради Ізвук П. Г., пресвітери Кравчук І., Суслік В.

м. Любомиль. 30 червня відбулося рукопокладання на пресвітерське служіння Світащука П. І. та на дияконське Світащука В. Рукопокладання звершали єпископ Веремчук С. В., заступник єпископа Янюк П. Д., члени обласної пресвітерської ради Філімончук Г. І., Ткачук А. М.

с. Бережці (Любомильський р-н), с. Хотунь (Любешівський р-н). У цих селах де існують невеликі групи віруючих (42 та 18 членів відповідно) відбулися членські бесіди на яких вирішувалися питання організації церков у цих населених пунктах.

ХРОНІКА

Місіонерські будні

Селище Мадмас (Комі край). Місіонер Федір Лебедюк розмовляє з місцевою довгожителькою Клавдією Андріївною Замятіною. Їй зараз вже 94 роки, але пам'ять добре зберегла події далеких 50-60-х років, коли у 1958 році вона приймала водне хрещення, коли в її домі відбувалися з'здіні богослужіння п'ятдесятників та баптистів. На сьогодні з колишньої церкви залишилося в живих ще дві сестри.

Знайомство з місіонером «Щастя — це коли я працюю для людей і для Бога»

ОНИЩУК Любова Феодосіївна до роботи в місії «Голос надії» проживала у м. Луцьку. З 1991 року працює у м. Інта (Комі край). Відповідає за працю з молоддю та дітьми. Під час своєї поїздки по Комі Микола Синюк взяв у неї коротке інтерв'ю для газети.

де трудиться ця група. І я була впевнена, що теж поїду до тих людей, яким ніколи ніхто не говорив про любов Божу. І в 1991 році моє бажання здійснилося.

— Чи є якісь особливі труднощі і проблеми у праці сестри-місіонерки?

— Звичайно, такі труднощі є. Особливо важко буває тоді, коли відсутній в церкві пастор. Коли бували такі моменти, мені було важко бачити різні проблеми, яких я сама не могла вирішити. Але Слава Богу, що Він ніколи не залишав і в таких моментах. Та й взагалі, праця місіонера чи місіонерки не є легкою.

— Що по-твоєму є щастям?

— В одній пісні є такі слова: «Моє щастя заховане в Бозі, не

в земному житті чи ділах, бо кується воно в перемозі, а все інше — це тління і прах». Я повністю згідна з цими словами. Щастя — це коли я працюю для людей і для Бога і знаю, що приношу цим користь і задоволення. Хоча це вдається важко, але я тим щаслива.

— Твоє бачення праці молоді людини для Бога.

— Моя порада молодим братам і сестрам — не марнувати часу. Щоб цікаво прожити, мало тільки ходити на зібрання, співати і молитися. Розкажіть хоч одній неспасеній людині в день про спасіння і ви побачите, що ви потрібні тим людям. Життя для вас буде цікавим і Бог вас буде благословляти. Ви також ніколи не пожалкуєте, що життя пройшло саме так.

III молодіжна конференція

13-14 липня у м. Нововолинську проходила 3 молодіжна конференція Західного регіону (Волинська, Львівська, Закарпатська обл.). Своїми враженнями від неї ділиться директор молоді Всеукраїнського Союзу ХВС Анатолій ГУК.

— Я задоволений від того, що бачу, як молоді християни пережили особливу присутність Духа Святого на цій конференції, яка досягла своєї цілі — оживити молодь через такі спілкування: по-перше, з Господом, по-друге, один з одним.

Якщо конкретно говорити про

хід конференції, то першого дня були прочитані лекції на актуальні для молоді теми. Олександр Ковальчук підготував лекцію: «Дух Святий в житті християнина». Якраз тема Духа Святого стала базовою для усієї конференції і перша половина дня пройшла у молитовному шуканні Бога. Я бачив підняті руки, бачив сльози і усмішки на обличчях учасників. У другій половині дня основний наголос ставився на біблійному навчанні. Слово Боже є дуже необхідне для молоді, бо це її зброя, і ми молимося, щоб вона використовувалася на практиці. Директор заочного Біблійного інституту (м. Львів) Анатолій Кліновський прочитав лекцію «Християнська дружба брата і сестри. Дошлюбні

відносини». У ній червоною ниткою пройшли слова апостола Павла: «Нехай ваш дух, душа і тіло будуть у всій цілості збережені непорочно до приходу Господа...» (1 Фес. 5:23). Друга лекція, прочитана Анатолієм Путцом була на тему: «Історія п'ятдесятництва».

В заключній фазі першого дня я дав інформація про духовну працю молоді по Україні (у церквах, що входять до Всеукраїнського Союзу ХВС налічується близько 30 тисяч молоді). Роблячи підсумок нововолинської конференції, ми раділи, бачачи сльози радості на обличчях молодих людей, а також те, що знайшлися бажаючі трудитися для Господа коли був зроблений заклик до праці.

*Репортаж з приводу***Ювілей з гіркотою**

В травні цього року в Усть-Вимський район Республіки Комі приїжджав Патріарх Московський і вся Русі Олексій II. Причиною його приїзду в цей північний край, де працюють місіонери місії «Голос надії», стало святкування 600-річчя Успення святителя землі Комі Стефана Пермського.

В 1380-1396 г. в язичницький край Комі прийшов перший місіонер Стефан Пермський. Перекази свідчать, що він приніс писемність і просвіту на цю землю. Починаючи з Печори, він йшов в пониззя по річках, проповідуючи Євангеліє. В Усть-Вимі, куди і приїжджав Олексій II, Стефан Пермський зрубав дерево, посвячене язичницьким божествам і на протязі декількох

років побудував духовний центр. В різні місця землі Комі Стефан відправляв з духовного центру диаконів та місіонерів. І самою великою працею Стефана Пермського був переклад Біблії на комі-пер'яцьку і комі-зирянську мови. Реакція Святійшого Синоду була негативною: Стефан був об'явлений еретиком і відданий анафемі. В 1396 році з благословіння Синоду він був страчений.

Дивлячись на сьогоднішній маскарад, влаштований на честь приїзду Патріарха Олексія II в Усть-Вим та інші села, де проповідував Стефан, бачачи, як будуються в його честь церкви та каплиці, не можна не згадати слова Христа: «Горе вам, що будете гробниці пророкам, ко-

трих батьки ваші повбивали... Пошлю їм пророків і апостолів, декого з них вони вб'ють, інших виженуть...» Луки 11:47-51.

**Ф. Лебедюк,
с. Мадмас (Комі край)**

Від редакції: Читаючи цю замітку, на пам'ять приходять крилатий вислів: «Історія повторюється». Хіба щось змінилося за ті 600 років, хіба не так само офіційна церква реагує на місіонерську діяльність наших сучасників, як в часи Стефана Пермського? редакції часто надходять повідомлення від місіонерів про перешкоди, та відверте протистояння православної церкви у справі проповіді слова Божого. Так що запитання «Чи ще довго в Росії будуть відкриті двері благовістя?» є далеко... риторичним...

Нова місійна точка

16 чоловік на зібранні — не багато. Але віримо — буде більше

Минуло уже пів року від Різдва Христового, коли у місті Сергачі Нижньогородської області започаткувалася невелика група бажаючих вивчати Слово Боже. 10-16 чоловік відвідують

богослужіння, які проводяться в центральній бібліотеці міста. Періодично відбуваються євангелізаційні зустрічі у районній лікарні та в муніципальному центрі соціальної допомоги

населенню. Багато людей прагнуть чистої води Слова Божого, але традиційне православ'я заважає у проповіді Євангелії. Були спроби вигнати місіонерів з міста, не без їхньої допомоги в учбових закладах не дозволяється проводити біблійні заняття.

**Анатолій ЯРУТА,
Нижньогородська обл.**

Заняття у біблійній групі.

Просимо молитися:

- за духовну працю у м. Сергачі;
- за місіонерів, що працюють у цьому місті;
- за поширення євангелізаційної праці у невеликих містах та селах Центральної Росії;
- за нових працівників для праці у цьому регіоні.

У м. Нові Парати 1,5 тисячі населення. Є православний храм. Багато неприємностей прийшлося пережити, але з Божою допомогою церква будується — на даний момент налічується 20 членів. Працює недільна школа, також займається група по програмі Біблійного інституту.

Довгий час шукали місце для проведення зібрань, молилися про це. Один чоловік, що займав високе керівне положення в селищі, сказав: «Молитовний будинок ви не побудуєте». Але Бог розв'язує і це питання. Один із братів взяв ділянку землі для будівництва, а іншій сестрі Бог розположив серце пожертвувати свій будинок, який хочемо перевезти із села. Надіємося, що незабаром буде свій Молитовний будинок. У червні розпочалися земляні роботи. Не дивлячись на те, що людям місяцями не платять грошей, християни всі сили віддають, щоб діло Боже росло.

Двічі проходило зібрання в селі Ярамор (250 будинків). Покаялись три душі. Дуже добре зустрічають місіонерів, але проводити зібрання постійно не можемо — потрібні працівники та матеріальна допомога.

Мене здивувало те, що тут ще досі збереглися язичницькі традиції: 21 травня о 5-6 годині вечора люди ідуть до березової діброви молитися. Несуть з собою млинці, яйця, вісяну кашу, квас, запалюють свічки, їдять принесене. В цьому році молились за дощ, якого не було майже

«Випустити змучених на свободу»

Як неодноразово повідомляла наша газета з початку цього року місія «Голос надії» розпочала працю у новій місійній точці: у Марі Ел (саме так називають свою республіку марійці). На сьогодні там функціонують декілька груп, у кількох населених пунктах вже фактично створені церкви. У м. Волжську придбано у власність церкви молитовний дім. У ньому також планується створити місійний центр для роботи в Татарії, Марі Ел та навколишніх областях. Пропонуємо матеріал, який надійшов від Сергія ЯРУТИ про специфіку духовної праці у тому районі.

місяць, і наступного дня дощ пішов. Вони стверджують, що це їх бог почув і послав дощ. Одна людина з тих, хто приходив цього року у ту діброву, прийшла до Христа.

Проїздяючи по селах, я бачив, що майже в кожному є святі дерева або діброви, і люди поклоняються і служать їм. Який обман!!! А коли людина помре, на дев'ятий і сороковий день викликають його, залишають місце за столом, готують постіль, щоб він міг відпочити, запрошують в баню, і він там миється. Всім цим вони віддають останню шану померлій людині. Кажуть, якщо хочеш побачити померлого, то потрібно поїхати на кладовище і запросити його, потім повернутися додому, вилізти на дах будинку, і чекати — тоді побачиш, як він буде йти. Серце

стискається, а душа кричить: «Ідопоклонство... А хто понесе туди правду — світло Христа?». Коли доводилося бесідувати з людьми, то ніби морок згущався над нами. Я в серці молився, вірячи, що тільки Дух Святий сильний розірвати ланцюги і випустити змучених на волю.

Наша місія «Голос надії» з нового року почала свою працю в цьому регіоні. І штатних місіонерів не вистачає, тому до нас на допомогу часто виїжджають добровільці. Коли ми зустрічаємо їх на вокзалі, а ще з продуктами, сльози навертаються: в такий важкий час хтось не жаліє своєї молодості, сили і самого себе, залишаючи свої дома, церкви і їде сюди, в цей безбожний край. Я дякую Мельнику О. Г., Гульчуку В. А., Яруті А. М., Ольшанському С. В. та їхнім батькам, що вони для Бога посвятили своїх дітей, відриваючи їх від серця.

Ми не змогли б охопити всі спрагнені серця, але Слава Богу, що Він чує молитви і посилає братів і сестер, щоб вони хоча б трішки нам допомогли.

Просимо молитися:

- 1) щоб у всіх селах, по всьому Волжському районі показати фільм «Ісус»;
- 2) щоб Бог дав сил у боротьбі з ворогом;
- 3) за нових працівників, яких чекає Росія.

Карта-схема духовної праці місії «Голос надії» у МАРІ ЕЛ

3 липня 1722 року народився Григорій Савич Сковорода — український філософ, проповідник, письменник і просто щирий християнин. Про нього так уже багато сказано, що ми обмежимося лише однією цитатою з його листа до Михайла Ковалинського: «Якщо в мені немає нічого, крім жару серця, або, говорячи словами євангеліста, нашого палаючого серця, то я задоволений цим, бо палке бажання походить від Святого Духа... Цим я живу, над цим з охотою працюю вдень і вночі, в цьому я вирішив померти, хоч я уже раніше помер для світу, щоб коли-небудь підвестися во славу з Христом...»

6 липня 1415 року у місті Констанца прибічники запалили багаття, яке не змогли загасити протягом століть — саме цього дня був спалений чеський реформатор Ян Гус. Високоосвічений викладач університету, він не побоявся стати на захист біблійних істин, засудивши політику папського престолу. Історичне значення постаті Яна Гуса полягає ще й у тому, що він не просто особисто повстав проти мертвої релігії, а запалив вогонь у тисячах сердець далеко за межами Чехії, поклав початок духовному пробудженню, що дістало назву «гусистського руху». Т. Шевченко згодом писав про цього мученика у своїй поемі «Єретик»: ... І повели Гуса / На Голгофу у кайданах. / І не стрепенувся... / перед огнем; став на ньому / І молитву діє: / «О, Господи милосердний, / Що я заподіяв / Отим людям?..

/ ...Отак Гуса / Ченці осудили, / Запалили... та Божого Слова не спалили, / Не вгадали, що вилетить / Орел із-за хмари / Замість гуся...

10 липня 1509 р. у м. Науїоне (Франція) народився Жан Кальвін. Через 27 років (1536 р.) у цьому ж таки липні в одному з готелів Женеви зупинився молодий чоловік 27 років, високий, худий, з блідим, аскетичним обличчям, борідкою клином і чорними блискучими очима. Він розраховував пробути у місті лише одну ніч, але сталося зовсім по-іншому. Юнака звали Ж. Кальвін. З того часу його життя та ім'я нерозривно пов'язані з тим чудовим альпійським містечком, якому судилося стати своєрідною протестантською республікою. І хоча цправила та церковні закони, введені реформатором для обов'язкового виконання усіма громадянами, та надзвичайно суворі покарання за їх порушення носили крайній, навіть деспотичний характер, все ж у духовному відношенні це був великий крок вперед. Кальвін став другим Лютером для Європи, та на відміну від німецького реформатора він своє вчення наполегливо втілював у життя. Звичайно, в багатьох питаннях він «перегинав палку» (регламентувалися найменші деталі побуту, встановлювалися кольори і фасон одягу, кількість блюд на публічних обідах; зберігся документ, з якого дізнаємося про трьох чоловіків, засуджених до триденного ув'язнення за те, що вони з'їли на сніданок три дюжини пиріжків) Та все ж таки Швейцарія тому, якою вона є сьогодні, багато в чому завдячує «женивському папі», як називали Кальвіна сучасники.

16 липня 1054 року римські легати поклали на алтар кафедрального собору Святої Трійці у Константинополі грамоту про відлучення патріарха і його послідовників від Церкви. Так

закінчилася суперечка Західної та Східної церков, яка почалася ще в 4 столітті. Патріарх не залишився у боргу і на соборі піддав анафемі папу Римського і його ієрархію. З того часу католицька та православна церкви пішли своїми шляхами, проклинаючи одна одну. Взаємне відлучення тривало до 1965 року, коли воно було відмінено Павлом VI і Афінагором.

19 липня 1978 року у невеликому селі Бухарів (Рівненська обл.) сталася подія, яку Іван Зінчик назвав «великим чудом Божим в Україні» — після довгої важкої хвороби Господь оздоровив Женю Поліщук. Чотири роки і сім місяців вона лежала скрочена, коліна втискалися у грудну клітку, а на плечах виріс потворний горб. Лікарі після тривалого і безуспішного лікування винесли вирок: «Не підлягає лікуванню». Але одного дня Господь вніс свої корективи в історію хвороби Жені Поліщук. Сама вона так свідчила про цю подію: «Всі стояли на колінах та почали молитися. А я, лежачи в ліжку, молилася разом з ними. Один з братів поклав руку на мене. Коли всі молилися, то я почула, як мої кістки в руках і ногах почали хрускати. Раптом мої руки випрямилася і піднеслися вгору, а коліна, що притискали мої груди, посунулися вниз, і ноги мої вирівнялися. Я відразу зіскочила зі свого ліжка і почала сильним голосом кричати: «Слава Йому! Мене Господь оздоровив! Слава Йому!» Чутка про це чудо швидко розлетілася по тодішній атеїстичній Україні і навіть за її межами. І хоча влада всіляко намагалася не допустити широкого розголосу, в пресі називала це обманом, Бог проявив Свою силу і могутність для підтвердження слів Писання: «Ісус Христос вчора, сьогодні і навіки той самий».

Підготував Ю. ВАВРИНЮК

Свідчення

Адрес счастья

25 лет я прожила жизнью, о которой Библия говорит: «Широки врата и пространен путь, ведущие в погибель, и многие идут ими» (Мат. 7:12).

Никогда раньше я не могла себе представить, как можно быть счастливой каждую секунду, даже когда лежишь на больничной койке с приступом почечной колики, и говоришь: «Господи, Ты за меня больше страдал...»

Когда-то я была совсем другой. Я занималась магией (теория и практика), гадала на картах, иногда могла предсказывать события и без карт, много причиняла зла только одной мыслью. Если я останавливала в жизни какого-то человека, то последний с высоты падал сразу вниз, затем я шла дальше со своей разрушительной силой, а вчерашних жертв никогда больше не встречала.

Со временем я начала осознавать серьезность всего этого, затем в Библии открывались определенные места Писания, после чтения которых меня бросало в жар от ужаса. Я уже четко и ясно понимала в каком состоянии нахожусь, особенно когда прочитала о том, что жизнь наша похожа на пар, который может в любую минуту исчезнуть — я была просто в паническом состоянии. Я боялась ложиться спать, думая что умру ночью и так и останусь со своими грехами. Я боялась выйти на улицу, думая, что меня собьет машина, я боялась ехать в поезде, думая, что случится какая-нибудь железнодорожная авария...

Я и моя младшая сестра попали в собрание. Первые мои шаги были очень трудными. Во мне шла жестокая борьба между добром и злом, и я все это наблюдала как-бы со стороны. Затем, наконец, настал момент, когда я покаялась. Это было молитвенное собрание, на которое

я пошла первый раз в жизни. В собрании мое сердце ожесточилось, казалось, до предела. Мне хотелось плевать, разбрасывать стулья... Ожесточение произошло в момент, когда говорил брат Слово, которого я тогда терпеть не могла. Затем началась молитва. Я со злобой встала на ноги и не произнесла ни одного молитвенного слова. Я ненавидела всех собравшихся. Но вдруг, мой дух начал молиться (я слушала сама себя и удивлялась), молитва была примерно такой:

«Боже, посмотри какое я ничтожество, я как бурьян при дороге, не приносящий никаких добрых плодов... Не могу я больше нести свою ношу, помоги мне...»

Тут зал замолкает и идет пророчество: «... Ходила женщина и пришла, и мешок с собою принесла. Села на лавку и мешок поставила. И такая тяжелая ноша, что не дает ей встать и выйти к столу».

В этот момент мое тело горело. Я думала, может так люди умирают, может у меня произошло кровоизлияние. Такого ощущения жара у меня еще не было. В конце собрания меня магнитом потянуло именно к столу, и я покаялась. Опять пророчество:

«Долго ты томилась... Благодарить Господня с тобой».

Это все, что я запомнила. Так изменилась моя жизнь. Дорогой друг! Если у тебя неприятности, если все вокруг рушится — не отчаивайтесь. Вот адрес, где ты найдешь счастье: «Придите ко мне все труждающиеся и обремененные и я успокою вас — и найдете покой душам вашим» (Мат. 11:28-29).

Ірина БАРНАВІШВІЛІ,
м. Рівне

З інших
видань по
нитці...

На початок горбачовських реформ в Україні нараховувалося два з половиною десятки різних церков, релігійних течій, спільнот, які були зареєстровані згідно чинного законодавства. За офіційними даними Держкомітету у справах релігій, на початок 1996 року їх налічувалося 65. Але ця цифра ще не говорить про те, що духовне життя українців стало вищим.

«Людина і світ»

Нещодавно археологи під час розкопок віднайшли у замку Масада, що біля Мертвого моря, амфору з написом на ній імені царя Ірода. Ймовірно, вона використовувалася для доставки Іроду вина. Замок Ірод збудував із-за небезпеки нападу єгипетської цариці Клеопатри.

Радіо «Свобода»

У США, які вважаються однією з найбільш цивілізованих країн, дуже популярною стає астрологія та віщування майбутнього. Для цього використовуються останні розробки техніки: в торгівлю поступили комп'ютерні програми, завдяки яким можна «прочитати» свою долю. Не залишається в стороні і Библия. Так автор книги «Пророцтва Псалтирів» стреджує, що «ця книга в буквальному значенні слова є путівником по історії XX століття». Починаючи з 1901 року кожному рокові відповідає один псалом. Отже, кінець світу слід очікувати у 2050 році? І смішно і сумно...

«Волинь»

Біблійна кафедра

«Ісус сказав йому у відповідь: Істинно, істинно кажу Я тобі: якщо хто не народиться згори, не може побачити Царства Божого...» Іоанна 3:5

Ці слова сказав Ісус Никодиму, який прийшов до Вчителя на бесіду. Никодим не міг зрозуміти, як він може народитися вдруге. Хоча народження згори на перший погляд є чимось незрозумілим, таємничим, це не робить його неістинним. Ми можемо не знати природи електричного струму, але ми бачимо та знаємо роботу, яку він виконує. Ми можемо не розуміти багатьох духовних таємниць, але приймаємо вірою ті чи інші біблійні постулати. Одним з них є народження згори. Що це таке?

При фізичному народженні людина успадковує первородний гріх, який бере початок з Едемського раю. Наслідки цього успадкування ми і бачимо сьогодні. Нашим життям керує гордість, честолюбство, обман і десятки різних гріхів. Ми боремося з нашими недоліками, але з цього нічого не виходить. Біблія говорить, що ми «мертві через провини і гріхи наші» (Еф. 2:1), тобто від природи в нас немає нічого, що давало б змогу жити повноцінним духовним життям. Наша гріхозна природа не може служити Богу. «Душевна людина не приймає того, що від Духа Божого, і не зможе зрозуміти...» (1 Кор. 2:14), наша природа непридатна і зіпсована: «від підшви ніг до тім'я на голові немає здорового місця: язви, плями, гнійні рани не позав'язувані і оливого не порозм'якшувані...» (Ісаї 1:6). В нас немає нічого, що було б приємним для Бога, як написано: «Горло їхнє — відкритий гріб; язиком своїм говорять неправду;

Народження згори

отрута зміїна на губах їхніх; уста їхні повні прокляття і гіркоти; ноги їхні швидкі до пролиття крові; руїна та злидні на дорогах їхніх; а дороги миру вони не знають; нема страху Божого перед їхніми очима» (Рим. 3:13-18).

В одному Молитовному будинку йшло служіння. Співав хор і говорила проповідь. Недалеко від цього ж будинку на вулиці стояв чоловік. Він був брудний, неголений, напівп'яний. Почувши спів у Молитовному будинку, зайшов і сів на останньому стільці. Проповідник в цей вечір говорив на тему п'янства. Коли зібрання закінчилось, цей чоловік підійшов до пастора і сказав: «Пасторе, даю Вам чесне слово, більше не питиму». З цими словами він вийшов. Прошло два роки. І ось одного разу до пастора після закінчення зібрання підійшов чистий, добре одягнений відвідувач: «Ви пам'ятаєте, коли на ваше зібрання зайшов напівп'яний чоловік і дав Вам «чесне слово» більше не пити?» — «Так, пам'ятаю», — відповів пастор. «Це я, та людина. Я дотримав слово і більше не п'ю». Пастор пильно подивившись на нього, сказав: «Дозвольте Вас запитати, чим Ви зараз займаєтесь?» — «Я сам вже не п'ю алкогольних напоїв, але продаю таким же людям, як я раніше був».

Цей приклад показує зміну зовнішнього способу життя. Народження згори — це щось більше. Воно починається із середини і міняє серце і дух, як написано: «І дам вам серце нове, і дух новий дам вам...» (Єзек. 36:26-27). Хто дає це народження згори? Народження згори — не є справою самої людини, це дія, яка не залежить від волі того, хто народжується. Народження згори — дар Божий для людей: «Бог багатий на милість...» (Еф. 2:4). Народження згори — це не зміна зовнішньої поведінки, це зміна внутрішнього стану, що спонукує до тієї чи іншої поведінки.

Як же відбувається народження згори?

По-перше, Бог народжує людину через Своє Слово: «З волі Своєї, Він породив нас словом правди...»

(Як. 1:18). «Він спас нас, але не через діла праведні, які б ми чинили, а зі Свого милосердя, купівлю відродження і оновлення Духа Святого...» (Тита 3:5).

По-друге, Бог народжує через Дух Святий. Якщо Слово Боже перероджує в людині духовну природу, то справа Духа Святого оживити її: «Дух животворить...» (Іоан. 6:63). Коли ми слухаємо Слово Боже, і, сприймаючи його вірою, каємося, визнавши Ісуса Христа особистим Спасителем, ми народжуємося згори. Це і є злиття божественної природи з людською. Ця пересадка Божого ества в нашу душу робить нас дітьми Божими (Іоан. 1:12), а звідти приходять зміни в житті. «Бог, Який повелів, щоб світло засяяло в темряві, освітив серця наші, щоб дати нам світло пізнання слави Божої в особі Ісуса Христа.» (2 Кор. 4:6)

«Всякий віруючий, що Ісус є Син Божий, від Бога народжений». Тоді у нас буде вже інше ставлення до гріха — ми будемо ненавидіти гріх. Ми будемо мати любов до ближніх (1 Іоан. 3:14). Життя народженого згори — це переможне життя (1 Іоан. 5:4). Це глибока впевненість в спасінні, що ти є громадянином Царства Божого.

Є історія про одного чоловіка, який кожного ранку мав звичку прив'язувати коня біля пивного бару, щоб заглянути туди. Одного ранку господар бару помітив, що цей чоловік прив'язує свого коня біля Молитовного будинку. Він запитав: «Чому ти там став прив'язувати свого коня?» Той відповідає: «Вчора ввечері я навернувся до Бога на молитовному зібранні, і тепер коневі прийдесть змінити стоянку».

Народитися згори — це поміняти своє місце, місце проживання нашої душі — від царства гріха на Царство Боже.

Що ж потрібно для того, щоб народитися згори? Єдиною умовою є визнання власної гріховності і покаяння перед Богом. Господь через жертовну кров Сина Свого Ісуса, на основі нашої віри, прощаючи гріхи, дає нам нове життя — і для людини починається новий відлік часу.

Квітневий цикл

„Показалися квітки на
землі...”

Пісня над піснями 2:12

Ромашка

Вона біліла парусом маленьким
Край гуркоту і пилу автострад.
Як Попелюшка, вбога, що без
неньки
Занедбана, в лахмітті, без принад.

Там кіптява чорнила жовті очі,
І бруд летів з-під шин на
пелюстки.
І білизна тьмяніла, як до ночі
Згасає день.

...І падали зірки.

Стоїть ромашка: біла і не біла,
Скоріше сіра...

Де ж твоя краса?
Весільна сукня зплямлена,
змарніла.
Ти ждеш чогось? Ти віриш в
чудеса?

Стоїть і жде. Та раптом —
стрепенулась:
Зчорніло небо в гуркоті грози.
Обличчя сіре ніжно

посміхнулось.
...І падав дощ, як іскорки сльози.

Вставала квітка з бруду і
пилюки —
Мов Попелюшка їхала на бал.
Тягнула вгору білі свої руки
Потокам щирим, дощику з-за
хмар.

...Ростемо й ми, як квіти, при
дорозі.
Сідає пил на душу й почуття.
Омитись би. На жаль, самі не в
змосі.
І так у бруді губиться життя.

Але десь там, далеко за горами,
Гуркоче грім. І блискавки
мигтять.
Вже скоро дощ, небесними
сльозами
На землю злине Божа благодать.

Обмий лице, обмий кіптяву
світу,
Очисть думки від бруду суєти.
Підстав лице дзвінким
потокам літа —
Ти будеш знову сонячно цвісти!

І одяг той, що дав колись Месія,
Засяє знов оновленням душі.
Спасибі небу — є така надія...
Гуркоче грім...
І падають дощі...

Мати-й-мачуха

Де сонячні зайчики з неба упали
І цвітом жовтавим зросли
навесні,
Квітневу траву ластовинням
прибрали
Мати-й-мачухи квіти рясні.

Одну особливість підмітили
люди
В маленьких провісниках сонця
й весни —
Листочки м'які і тепленькі
зісподу,
Й холодні із другої, бач, сторони.

Є люди з такими ж подібно
листочками —
З подвійними душами тихо
живуть:
Ласкаві і теплі бувають часами,
Порою — лиш холод несуть.

В тих душах — багвиння. Там
день — як сторіччя,
Там нищість і святість на диво
сплелись.
І хто його зна, де то справжнє
обличчя:
Мати-й-мачуха — як не
дивись...

Виноградний цвіт

Чи бачили ви як цвіте виноград?
Миршавенький цвіт і не зовсім
привітний.
Навколо буяє веселкою сад,
І тільки на лозах щось ледве
помітне.

І швидко пролине цвітіння
пора —
І так не порадує погляд
буянням,
Та листям тріпоче назустріч
вітрам
Й осіннім живе сподіванням.

Непримітний і тихий він знає:
пройдуть
Усі барви квітучого літа,
Натруджені руки на лозах
зберуть
Іскристі грона, заховані в вітах.

Проміння злотаве, багатство
землі,
П'янки аромати налитого дива,
Прикраса на лозах, краса на
столі —
У них поєдналася щедрості
злива.

Бідненький хоч цвіт, та багаті
плоди:
За це він шанований нами.
...А дехто живе, аби тільки
цвісти,
Забувши, що треба гордитись
плодами.

Хоч грає веселкою сад навесні,
Лиш осінь поставить всі крапки.
Цвіте виноград і говорить мені:
«Для неба зібрав уже статки?»

У Царство Небесне готовий
ввійти?
Не з квітами, ні, а з плодами?
Чи може зманила земля суєти
Й життя відцвітає одними
квітками?»

Цвіте виноград. Бур'яни теж
цвітуть...
Та рано по квітах судити.
Бо все ж не для того рослини
живуть.
І нам не для цвіту судилося
жити...

Юрій ВАВРИНЮК

Малюнок В.Мокійчука

Сторінка для дітей

Дітки, ви, напевно, пам'ятаєте, що в одному з номерів газети вам було запропоновано продовжити оповідання про Василька. Ми дуже вдячні, що ви відгукнулися на це завдання. Звичайно, всіх листів ми не зможемо надрукувати, пропонуємо продовження, яке надіслав нам Олег Фабіян, написане з допомогою сестри Наталки.

... Коли Василько з татом приїхали до бабусі, він кинувся до неї в обійми, а потім привітався з дідусем.

Після привітань, коротких розпитувань про все та про всіх бабуся посадила гостей за стіл. Та й смачний же борщ бабуся приготувала, а вареники! Пообідавши, тато попрощався з Васильком, наказавши йому ще раз слухати дідуса та бабусю.

Наступного дня був чудовий недільний ранок. Яскраво світило сонечко, виспівували свою безтурботну пісню пташки, а бабуся з дідусем збиралися на богослужіння. Через хвилину бабуся заглянула до кімнати і лагідно мовила: «Васильку, вставай, підемо на богослужіння». Хлопчику не хотілося залишати тепленьке ліжко, а ще хотілося зранку забігти до озера, побачити що там робиться, та привітатися із знайомими хлопцями. Тому на бабусині слова він відповів:

— У мене чогось болить голова, недобре себе почуваю. Мабуть, я полежу сьогодні в ліжку.

— Ой, любий синку, — зітхнула бабуся, — напевно в дорозі перевтомився. Тож тобі не можна вставати. Відпочивай і видужуй. А я тобі зварю смачного чаю з трав, а їсти уже наготувала. Ми з дідусем постараємося скоріше повернутись. — І вони, поцілувавши внука та побажавши йому одужати, швидко попрямували до молитовного дому.

Коли закрилися двері, хлопчик задоволено посміхнувся:

— Так, до річки ще ранувато, почитаю в Дитячій Біблії про пастуха Давида, бо спішити нема куди. — З цією думкою він встав, привів себе в порядок, помолився і, нашвидку перекусивши, сів з Біблією. Василько став перегортати сторінки, шукаючи потрібне місце, і натрапив на 10.

Божих Заповідей. Почав перечитувати їх, хоч вже давно знав напам'ять.

Раптом йому здалося, ніби почув голос: «А ти порушив заповідь Божу. Чому ти сказав неправду бабусі з дідусем? Це ж гріх!»

Хлопчик зніяковіло озирнувся — в хаті було тихо і нікогисінько. Він, подумавши, заперечив: «Але ж я тільки трошки сказав неправду, бо мені хотілося погуляти і зустрітись з друзями». Та знову для нього у відповідь: «Друзів ти міг побачити і пізніше. У тебе попереду ще стільки часу. А неправда, хоч вона й маленька, все одно є гріх».

Що ж робити? Хлопчик зніяковів і вже не міг радіти чудовому дневі за вікном. Посидівши ще хвилику, він став на коліна і почав просити прощення у Бога. А через деякий час почулися кроки і розмова на подвір'ї. Рипнули двері на ганку, потім в сінях, і до кімнати зайшли бабуся з дідусем.

Василько зі сльозами в очах підбіг і почав розповідати їм, як він сьогодні обманув їх, та як потім розкався у всьому. І накінець, схлинувши, мовив:

— Вибачте мені, я більше не буду обманювати.

Бабуся, переглянувшись з дідусем, мовила:

— Добре, любий. Ми прощаємо тобі, але постарайся ніколи в житті не говорити неправду.

Після всього всі троє подякували Богу в молитві за те, що Він прощає всі наші гріхи.

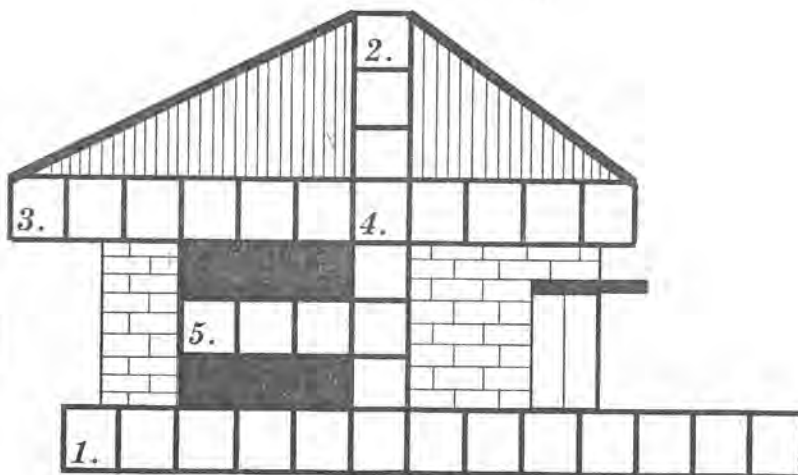
Після молитви у всіх був прекрасний настрій, по-справжньому святковим виявився обід, який приготувала бабуся.

А попереду на Василька чекало безліч несподіванок та пригод. Бо ж починалося літо, і він досхоchu гуляв та грав в різні ігри зі своїми друзями.

Але більше нікого не обманював, пам'ятаючи, «що всяка неправда є гріх».

Кросворд

1. Вік людини, яку зцілив Ісус у Віфезді.
2. Місце, до якого сходилися хворі, щоб зцілитися.
3. Назва купальні.
4. Хто збурював воду у купальні?
5. Скільки ходів мала купальня?

В гостях у горобця

«Погляньте на птаство небесне: воно не сіє, не жне і не збирає в клуні, а Отець ваш Небесний годув їх...» Мат. 6:26

— Я — звичайний польовий горбець. Та мені не хотілося, щоб мене прийняли за мого двоюрідного брата: нагленького, товстого домашнього горобця. Ви можете мене впізнати по сірій грудинці і чорненькій плямі на щоді, за такими прикметами нас легко розрізнати. Ми тримаємось подалі від ваших будиночків.

Мій Творець з самого початку сконструював мене у вигляді «літака», і тому навіть найменша частина мого тіла пристосована для польотів. У мене навіть в голові не вкладається: як тільки людям вистачає сміливості стверджувати, що ми пішли від плазунів.

Мое тіло побудовано з найлегших матеріалів. Майже всі кістки всередині порожні, завдяки чому вони можуть поглинати повітря, є дуже легкими і разом з тим міцними. У одного мого далекого родича, альбатроса, скелет важить 120-150 грамів, хоча довжина його тіла більше одного метра, а розмах крил до трьох метрів. Вага його пір'я перевищує вагу кісток.

Чи знаєте ви, що творець наділив мене надзвичайно міцним серцем? Коли я спокійний, то воно робить 460 ударів щохвилини, а коли втікаю від яструба, то частота мого пульсу

досягає 760 ударів на хвилину.

А відомо вам, що мій череп важить менше ніж два моїх очних яблука? Але з цього вам не потрібно робити злорадних заключень про наш горобиний розум. Мої очі набагато кращі ваших. Один з біологів пише, що наші очі є чудовим за своїми функціями і роботоздатності пристроєм. Він відноситься до найдосконаліших оптичних органів у світі хребетних. Так воно й має бути, бо при великій швидкості польоту від нас не повинна залишитися непоміченою найменша деталь.

А ще на додаток до гострого зору Бог дав нам ще й дуже рухливу шийку, так що нашим інструментом-дзьобом ми можемо дотягнутися до будь-якої частини свого тіла.

А ви знаєте, що я їм? Здебільшого наш раціон складають комашки, яких ви вважаєте шкідниками, а ми — делікатесом: хрущі, мурахи, різні личинки і т.і.

Ой, як багато мені хотілося б розказати ще вам, але я поспішаю по їжу для моїх пташенят. Я повинен турбуватися за них так, як за мене турбується мій Творець. Це Він звелів п'ятого дня літати птахам над землею. Він — Той, Хто благословляє нас і Кому ми при-

Дорогі дітки!

У ці літні дні ви найбільше часу проводите на вулиці чи в парку, в полі, в лісі або ж на річці. І щодня можете спостерігати за різними комашками, птахами, звірятами — або, як їх ще називають, «братами нашими меншими». Чому їх так називають? А згадайте, що Бог на початку створив плазунів, птахів, тварин та різного роду звіринку і нарешті людину. Я думаю, ви ставитесь до них як до Божого творіння, не руйнуєте гнізд, не вбиваєте птахів, не знущаетесь з тварин.

А вони нам трошки розкажуть про себе. Сьогодні послухаємо розповідь одного пернатого друга.

носимо радість. Я є чудовим творінням Його рук, так як і ви, дітки.

В Біблії написано, що ні один горбець не буде забутий Богом, а тим більше ви, дітки: для Нього ви маєте ще важливіше значення. Тож давайте дружити і славити Бога разом.

Із книги Вернер Титт,

К.-Х. Ванхайдн,

«Если бы животные могли говорить»

(Дивись стор. 12)

АНКЕТА учасника молитовної групи

Ми (я) (назва церкви або прізвище та ім'я бажаючого молитися)

бажаємо молитися за місіонера

(вказіть прізвище місіонера, за якого ви хотіли б молитися, або залишіть вільне місце і ми напишемо Вам його ім'я)

Наша адреса:

22-25 серпня 1996 року, м. Горохів

КОНФЕРЕНЦІЯ місії ГОЛОС НАДІЇ

«Утверджуйте
ваше покли-
кання і обран-
ня»

2 Пет. 1:10

До уваги місцевих церков та окремих віруючих.

Ми віримо, що Ви молитесь за місійну працю та допомагаєте нам у цьому, і ми бачимо результати Вашої підтримки. Але для більш ефективної та плідної праці ми пропонуємо місцевим церквам та окремим віруючим стати постійними молитвенниками за місіонерів та їхню працю. Надішліть нам заповнену анкету (дивись на звороті) і ми повідомимо Вам адресу того чи іншого місіонера, за якого Ви будете молитися, з яким будете співпрацювати, підтримувати у нелегкій справі проповіді Євангелії.

Дорогий читачу!

Ти в душі вважаєш себе місіонером, але не маєш змоги поїхати в Комі чи Якутію?

Ти молишся за місіонерів, живеш їхніми турботами та перемогами, але тобі не доводилося зустрічатися з ними особисто?

Ти бажаєш чимось допомогти у справі євангелізації, дати поради чи поблагословити місіонерів для подальшої праці?

Тоді ми **ЗАПРОШУЄМО** тебе на 5 конференцію місії «Голос надії», яка відбудеться 22-25 серпня у м. Горохові (Волинська обл.). Початок конференції 22 серпня о 16.00 у Молитовному домі.

Ми раді бачити тебе на нашій конференції.

— Ваші побажання 5-ї конференції.

— Я бажаю, щоб вона була «вогнею».

— Щоб до 5-ї конференції місійні церкви збільшилися у два рази.

— Щоб місіонери мали змогу приїхати на конференцію із сім'ями.

(З опитувальної анкети учасників 4 місійної конференції, яка проходила 27-29 квітня 1995 р. у м. Дзержинську, Росія).

Просимо молитися за вирішення організаційних та фінансових проблем і по мірі можливості допомогти конференції фінансово.

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок № 700468 в УСБ м. Луцька МФО № 303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою «На газету»

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Усі цитати, наведені в газеті, взяті з Старого Завіту у перекладі І. Огієнка; з Нового Завіту — за редакцією Г. та Д. Деркачів і Я. Духонченка.

Засновники:

місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна пресвітерська Рада

Тираж:

6200 примірників

Реєстраційний номер ВЛ 030

Виходить щомісячно

Редактор:

Юрій ВАВРИНЮК

Адреса:

263020, Україна, м. Луцьк,
вул. Вороніхіна, 14а

Телефони:

(03322) 5-44-06, 5-51-32

Факс: (03322) 5-51-82